

Arrest

nr. 194 988 van 15 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 10 november 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 november 2017 houdende binnenkomstweigerings met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2017 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 augustus 2017 werd verzoekster weerhouden door de met grenscontrole belaste overheden, omwille van het frauduleus gebruik van een reisdocument (gebruik van een Nederlands paspoort van een overleden persoon) en het gebrek aan overige identiteits- of reisdocumenten.

De verzoekster dient aan de grens een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op 31 augustus 2017 beslissen de met grenscontrole belaste overheden tot de binnenkomstweigering met terughrijving – asielzoeker (bijlage 11ter).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde), beslist op 31 augustus 2017 tevens tot de vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 6 september 2017 wordt het verzoek om internationale bescherming overgemaakt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 19 september 2017 weigert de adjunct-commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

De verzoekster dient op 5 oktober 2017 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen voormelde weigeringsbeslissing van 19 september 2017. Bij arrest nr. 194.017 van 20 oktober 2017 wordt de weigeringsbeslissing bevestigd en weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

Op 9 november 2017 dient de verzoekster aan de grens een tweede verzoek om internationale bescherming in (bijlage 25quinquies).

Op 9 november 2017 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing houdende binnenkomstweigering met terughrijving-asielzoeker (bijlage 11ter).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 9 november 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT BINNENKOMSTWEIGERING MET TERUGDRIJVING – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 72, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan de heer/mevrouw die verklaart te heten:

naam: A(...)

voornaam: R(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Sudan

Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

REDEN VAN DE BESLISSING

Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten

Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning”

Op 10 november 2017 beslist de adjunct-commissaris-generaal tot de weigering van inoverwegingname van deze tweede asielaanvraag. Uit de thans voorliggende stukken blijkt niet dat deze beslissing aan de verzoekster werd ter kennis gebracht. De advocaat van de verzoekster verklaart ter terechtzitting dat hem een half uur eerder een kopie van deze beslissing werd doorgestuurd. Deze beslissing van 10 november vermeldt dat binnen de tien dagen een beroep kan worden ingediend bij de Raad, doch dat dit beroep geen schorsende werking kent aangezien de verzoekster zich bevindt in een situatie zoals vermeld in artikel 39/70, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.1.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de (tweede) beslissing tot terugdrijving waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

EERSTE EN ENIGE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM (MATERIEEL EN PROCEDUREEL LUIK)

Wettelijke bepaling

Artikel 3 EVRM laat gelden dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen";

Toepassing ratione materiae van artikel 3 EVRM

Om onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen is vereist dat:

« Un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (voir, entre autres, Price c. Royaume-Uni, no 33394/96, § 24, CEDH 2001-VII, Mouisel c. France, no 67263/01, § 37, CEDH 2002-IX, et Jalloh c. Allemagne [GC], no 54810/00, § 67, 11 juillet 2006).

135. Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne puissent être qualifiés d'« inhumains » ou de « dégradants », la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de traitement ou de peine légitimes (Labita c. Italie [GC], no 26772/95, § 120, CEDH 2000-IV).

136. Pour déterminer s'il y a lieu de qualifier de torture une forme particulière de mauvais traitement, il faut tenir compte de la distinction que comporte l'article 3 entre cette notion et celle de traitements inhumains ou dégradants. Il apparaît que cette distinction a été incluse dans la Convention pour marquer de l'infamie spéciale de la « torture » les seuls traitements inhumains délibérés provoquant de fort graves et cruelles souffrances (Aydın c. Turquie, arrêt du 25 septembre 1997, Recueil 1997-VI, § 82, et Selmouni précité, § 96) »

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens houdt dit verbod eveneens in dat:

« L'expulsion par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (Soering c. Royaume-Uni, arrêt du 7 juillet 1989, série A no 161, §§ 90-91, Vilvarajah et autres précité, § 103, Ahmed précité, § 39, H.L.R. c. France, arrêt du 29 avril 1997, Recueil 1997 III, § 34, Jabari c. Turquie, no 40035/98, § 38, CEDH 2000-VIII, et Salah Sheekh c. Pays-Bas, no 1948/04, § 135, 11 janvier 2007).»

Dat, « malgré l'absence de mention expresse dans le texte bref et général de l'article 3, pareille extradition irait manifestement à l'encontre de l'esprit de ce dernier; aux yeux de la Cour, l'obligation implicite de ne pas extraditer s'étend aussi au cas où le fugitif risquerait de subir dans l'État de destination des peines ou traitements inhumains ou dégradants proscrits par ledit article (art. 3). »

Bewijslast onder artikel 3 EVRM

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft de volgende principes met betrekking tot de bewijslast omtrent een schending van artikel 3 EVRM uiteengezet.

Om het risico op een schending van artikel 3 EVRM te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met het arrest Saadi tegen Italië, uitgesproken door het EHRM op 28 februari 2008:

« 128. Pour déterminer l'existence de motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de traitements incompatibles avec l'article 3, la Cour s'appuie sur l'ensemble des éléments qu'on lui fournit ou, au besoin, qu'elle se procure d'office (H.L.R. c. France précité, § 37, et Hilal c. Royaume-Uni, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-II). Dans des affaires telles que la présente espèce, la Cour se doit en effet d'appliquer des critères rigoureux en vue d'apprécier l'existence d'un tel risque (Chahal précité, § 96).

129. Il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3 (N. c. Finlande, no 38885/02, § 167, 26 juillet 2005). Lorsque de tels éléments sont produits, il incombe au Gouvernement de dissiper les doutes éventuels à leur sujet.

130. Pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, la Cour doit examiner les conséquences prévisibles du renvoi du requérant dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (Vilvarajah et autres précité, § 108 in fine).

131. Dans ce but, en ce qui concerne la situation générale dans un pays, la Cour a souvent attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain (voir, par exemple, Chahal précité, §§ 99-100, Müslim c. Turquie, no 53566/99, § 67, 26 avril 2005, Said c. Pays-Bas, no 2345/02, § 54, 5 juillet 2005, et Al-Moayad c. Allemagne (déc.), no 35865/03, §§ 65-66, 20 février 2007). En même temps, elle a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 (Vilvarajah et autres précité, § 111, et Fatgan Katani et autres c. Allemagne (déc.), no 67679/01, 31 mai 2001) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (Mamatkoulov et Askarov précité, § 73, et Müslim précité, § 68) »

Deugdelijk en diepgaand onderzoek

In geval van een teruggedrijving van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd eveneens bevestigd door het EHRM in haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

"298. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant's request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court's primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin.

[...]

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in Čonka (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in Gebremedhin [Gaberamadhien], cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation." (Eigen vetjes)

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

Verzoekster toont duidelijk aan deel uit te maken van een kwetsbare en zwakke groep, zijnde terugkerende vrouwelijke asielzoekers, die in Soedan redelijkerwijze het risico lopen het voorwerp uit te maken van foltering of een vernederende of onmenselijke behandeling, strijdig met artikel 3 EVRM.

Algemene rapporten volstaan om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep (i), anderzijds het bewijs dat verzoekster tot die kwetsbare groep behoort, zijnde vrouwelijke asielzoekers die worden overgedragen naar Soedan (ii). Systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep

Overeenkomstig de Soedanese Passports and immigration Law van 1994 is het strafbaar om het grondgebied van Soedan te verlaten zonder in het bezit te zijn van een Exit visa. Eerder werd reeds duidelijk uiteengezet dat een inbreuk op deze wetgeving strafbaar is met een boete, een gevangenisstraf tot 6 maanden of beiden. Een zo mogelijk nog dramatischer gevolg van een

gedwongen terugkeer naar Soedan is het gegeven zo goed als automatisch in het vizier van de NISS, de Soedanese nationale veiligheidsdienst, te komen. Deze veiligheidsdienst staat ondermeer gekend omwille van zijn gewelddadige aanpak, foltering, verkrachting van vrouwen, arbitraire detentie in zogenaamde 'ghost houses', ...

In casu is verzoekster van Soedanese nationaliteit en verliet zij Soedan in 2017. Om die reden zal zij overeenkomstig de Soedanese wetgeving onderworpen worden aan een grondige controle, dewelke mogelijks door de 'immigration office' gedaan zal worden, doch hoogstwaarschijnlijk in handen genomen zal worden door de NISS.

Bij een arrestatie zal verzoekster in het beste geval in de gevangenis in Soedan terechtkomen waar zij in schrijnende omstandigheden zal moeten leven. In de Soedanese gevangenissen zijn de omstandigheden van dien aard dat zij een systematische praktijk van onmenselijke behandeling inhouden, strijdig met artikel 3 EVRM. Het is echter niet ondenkbaar dat zij slachtoffer zal worden van een gedwongen verdwijning.

Dat verzoekster overigens, zoals onbetwistbaar vaststaat, van het vrouwelijke geslacht is, speelt niet in haar voordeel. Soedan staat immers gekend om zijn repressieve houding naar vrouwen toe, zoals eerder omstandig werd uiteengezet.

"DISCRIMINATION AGAINST WOMEN: THE PUBLIC ORDER REGIME

"The public order regime is a form of torture and has not been recognized as such by human rights organizations for the last twenty years...It's a very silent pattern of torture that has been going on".⁴² (...)

The public order regime comprises the Public Order Police (now known as Police of Society Security), the Public Order Courts, the Public Order Acts, and the 1991 Criminal Act, particularly section XV on "offences of honour, reputation and public morality".

The public order regime relies on loosely defined concepts such as "indecent or immoral acts" which are prohibited by the 1991 Criminal Act but left open to interpretation. When a form of dress is "indecent" or "immoral", or when there is an "intention to commit zina" is left to the judgement of the Public Order Police and Courts. Wearing trousers is one example: it is common practice among women in Khartoum and yet can trigger arrests. The Public Order Courts were set up in 1995 and run beside the regular judicial system. Judges in the Public Order Courts pronounce summary rulings and individuals can be lashed within hours of their arrest. They seldom have access to a defence lawyer.

The Public Order laws are inherently discriminatory against women, and the behaviour of the Public Order Police and Courts is discriminatory in practice, undermining the legal obligations to guarantee equality arising from Sudan's national and international human rights obligations. These practices affect women and girls in particular. Non-Muslim women living in the North of Sudan are also affected by these practices. (...)

The public order regime is reportedly often used either in coordination with the NISS, or by the NISS itself. The Public Order Acts and the provisions of the 1991 Criminal Act are often used to suppress freedom of expression and association and to harass political dissidents, civil society activists and human rights defenders." (Amnesty International, Agents of Fear: the National Security Service in Sudan, 2010)

Deze praktijken worden tot op heden bevestigd in de beschikbare landeninformatie: "The law, including many traditional legal practices and certain provisions of Islamic jurisprudence as interpreted and applied by the government, discriminates against women. In accordance with Islamic judicial interpretation, a Muslim widow inherits one-eighth of her husband's estate; of the remaining seven-eighths, two-thirds goes to the sons and one-third to the daughters. Depending on the wording of the marriage contract, it was often much easier for men than women to initiate legal divorce proceedings. In certain probate trials, the testimony of women is not considered equivalent to that of men; the testimony of two women is required. In other civil trials, the testimony of a woman equals that of a man.

A Muslim woman cannot legally marry a non-Muslim man. This prohibition usually was neither observed nor enforced among certain populations.

Various government institutions required women to dress according to Islamic or cultural standards, including wearing a head covering. In Khartoum, Public Order Police occasionally brought women before judges for allegedly violating Islamic standards. One women's advocacy group estimated that in Khartoum, Public Order Police arrested an average of 40 women per day.

Islamic standards for dress generally were not enforced for non-Muslims.

In addition to housing and education discrimination, women experienced economic discrimination in access to employment, equal pay for substantially similar work, credit, and owning or managing businesses." (United States Department of State, 2016 Country Reports on Human Rights Practices - Sudan, 3 March 2017)

Ook de schrijnende detentieomstandigheden die reeds meerdere malen en lange tijd werden aangekaart zijn aldus klaarblijkelijk niet verbeterd daar zij tot op heden in verschillende beschikbare landeninformatie aanwezig is:

"The Ministry of Interior generally does not release information on the physical conditions of prisons. Information about the number of juvenile and female prisoners was unavailable.

Physical Conditions: Prison conditions throughout the country remained harsh, overcrowded, and life threatening. The Prisons and Reform Directorate, a branch of the national police that reports to the Ministry of Interior, oversees prisons. According to human rights activists and released detainees, military intelligence officials also detained civilians on military installations, especially in conflict areas. Overall conditions, including food, sanitary and living conditions, were reportedly better in women's detention facilities and prisons, such as the Federal Prison for Women in Omdurman, than at equivalent facilities for men, such as Kober or Omdurman Prisons. In Khartoum juveniles were not held in adult prisons or jails, but they were reportedly held with adults elsewhere.

Prison health care, heating, ventilation, and lighting were often inadequate. Some prisoners did not have access to medications or physical examinations. Authorities generally provided food, water, and sanitation to prisoners, although the quality of all three was basic. Whereas prisoners previously relied on family or friends for food, families were no longer allowed to provide food or other items to family members. Most prisoners did not have beds. Ventilation and lighting conditions differed between prisons. Overcrowding was a major problem.

There were reports of deaths due to negligence in prisons and pretrial detention centers, but comprehensive figures were not available. Local press reported deaths resulting from suspected torture by police (see section 1.a.). Human rights advocates reported that additional deaths resulted from harsh conditions, such as extreme heat and lack of water, at military detention facilities. (...)

Authorities regularly denied prisoners held in NISS facilities visits from family and lawyers and, in the case of foreign prisoners, from foreign government representatives. Some former detainees reported security forces held them incommunicado; beat them; deprived them of food, water, and toilets; and forced them to sleep on cold floors. (...)

Detainees reported physical violence by guards. Political detainees reported facing harsher treatment. One former detainee recounted being forced to beat a fellow-detainee while both were blindfolded. He stated he did not know who he was beating until the other detainee screamed in pain. Other former detainees recounted hours-long beating sessions during which NISS agents reportedly rounded up multiple prisoners, moved them to a large room, beat them with closed fists, and struck them with weapons." (United States Department of State, 2016 Country Reports on Human Rights Practices - Sudan, 3 March 2017)

De detentieomstandigheden worden in de aangehaalde rapporten op algemene wijze veroordeeld zodat vanzelfsprekend kan gesproken worden van een systematische praktijk ten aanzien van gedetineerde personen en vrouwen in Soedan die strijdig is met artikel 3 EVRM.

De detentieomstandigheden eerder omschreven overschrijden de vereiste minimum ernst drempel die door de rechtspraak van het EHRM omtrent artikel 3 EVRM wordt vereist.

In geval van een uitwijzing naar Soedan, zal verzoekster bij haar aankomst in de luchthaven gearresteerd en gedetineerd worden. Gelet op wat eerder werd uiteengezet, is het element waarbij verzoekster Soedan ontvlucht is voldoende om gedetineerd te worden in Soedan.

Op basis van de aangevoerde rapporten wordt het begin van bewijs aangebracht dat er ernstige en zwaarwichtige redenen voorhanden zijn om te kunnen gewagen van een reëel risico op foltering of onmenselijke behandeling voor zover verzoekster tot een kwetsbare groep behoort, zijnde terugkerende asielzoekers en gedetineerden in Soedan, en dat deze kwetsbare groep op systematische wijze wordt onderworpen aan behandelingen strijdig met artikel 3 EVRM.

Er kan dus gesteld worden dat een ernstig en reëel risico bestaat dat verzoekster, bij een terugkeer naar Soedan, gearresteerd en gedetineerd zal worden en in de gevangenis gefolterd zal worden en tevens op vernederende en onmenselijke wijze behandeld zal worden omwille van zijn vlucht uit Soedan.

Behoren tot de eerder vermelde kwetsbare groep

Verzoekster maakt deel uit van een kwetsbare groep die het voorwerp uitmaakt van een systematische praktijk die strijdig is met artikel 3 EVRM, namelijk asielzoekers die terugkeren naar Soedan.

Verzoekster heeft op basis van voormelde rapporten voldoende naar recht kunnen aantonen dat zij bij een verwijdering naar Soedan een behandeling riskeert die strijdig is met artikel 3 EVRM nu zij redelijkerwijze gearresteerd zal worden en bijgevolg gedetineerd zal worden in schrijnende omstandigheden.

Overwegende dat uit wat voorafgaat en conform de rechtspraak van het EHRM, verzoekster, op basis van algemene rapporten het begin van bewijs heeft bijgebracht dat er een risico bestaat dat zij zal worden onderworpen aan foltering en een vernederende en/of onmenselijke behandeling in Soedan.

De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord.

Eerdere onderwerping aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling

Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens preciseerde in een eerder arrest het volgende :

« 132. Dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, éventuellement à l'aide des sources mentionnées au paragraphe précédent, qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé (voir, mutatis mutandis, Salah Sheekh, précité, §§ 138-149). » (CEDH [GC], Saadi c. Italie, 28 février 2008, § 132.)

Verzoekster legt een nieuw medisch attest voor dat foltering en onmenselijke en vernederende behandeling in het verleden attesteert. (stuk 4)

Door het eenvoudigweg niet onderzoeken van de voorgelegde documenten, waaronder een duidelijk medisch attest van eerdere mishandeling en het afwijzen van de waarachtigheid van deze documenten, zonder deze aan bijkomend onderzoek te onderwerpen, gaat verwerende partij bovendien voorbij aan haar verplichtingen zoals voorgeschreven in artikel 3 juncto 13 EVRM.

Om de bescherming van een schending van artikel 3 van het EVRM te waarborgen, is het immers aan de verdragsluitende partijen om een individueel en nauwkeurig onderzoek te voeren naar de door verzoeker opgestelde klachten. Dit geldt met name ook voor documenten voorgelegd aan de bevoegde autoriteiten. Zo werden in R.J. tegen Frankrijk medische documenten ter terechtzitting van de rechtbank gebracht, waarbij er sprake was van ernstige verwondingen die al enige tijd geleden waren opgelopen. De bevoegde autoriteiten hadden de medische attesten niet in rekening gebracht, daar deze gebaseerd waren op de verklaringen van de asielzoeker. Het EHRM verklaarde hieromtrent dat: "Par seule invocation du caractère lacunaire du récit, le Gouvernement ne dissipe pas les fortes suspicions sur l'origine des blessures du requérant." (ECHR, R.J. t. Frankrijk, 19 december 2013, no. 10466/11, §42.)

Uit het artikel 3 juncto 13 van het EVRM en uit de door het Hof in haar rechtspraak vastgelegde beginselen volgt dus dat de nationale autoriteiten zo rigoreus mogelijk moeten zijn om de klachten in het

kader van artikel 3 van het verdrag controleren, dit teneinde de effectiviteit van de asielprocedure te kunnen waarborgen.

In voorliggend dossier werd hier duidelijk niet aan tegemoet gekomen, gelet op het gegeven dat tot op heden nog steeds een asielprocedure hangende is. Dat de vlucht van verzoekster echter al wel werd vastgelegd op 11/11/2017 om 15u, zonder zelfs nog maar de beslissing van deze aanvraag af te wachten. Hiermee schend (sic) verwerende partij haar verplichtingen ander artikel 3 juncto 13 van het EVRM.

De RVV wijst er bovendien op dat de DVZ geen repatriëring van de verzoekster niet mocht overwegen zonder zeker te zijn dat betrokkene niet teruggestuurd zou worden naar een land waar zij een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan verboden behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. DVZ is niet overgegaan tot deze verificatie en verzoekster heeft ook geen effectieve mogelijkheid gehad haar standpunt en haar asielmotieven met de nieuwe bijkomende stukken voor te leggen voor de bevoegde instantie. (RVV, 26 September 2017, nr. 192.584)

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoekster bij een terugkeer naar Soedan zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde vrouwelijke asielzoeker, dewelke in het verleden reeds slachtoffer werd van foltering en onmenselijke en vernederende behandeling in Soedan. Indien verwerende partij dit was nagegaan, had zij kunnen constateren dat terugkerende asielzoekers in Soedan gearresteerd worden en vervolgens gedetineerd worden in schrijnende omstandigheden en zelfs gefolterd worden.

Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoekster naar Soedan.

Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoekster heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten). Zij heeft aldus het bewijs omtrent het ernstig risico om in Soedan gearresteerd te worden en vervolgens in de Soedanese gevangenissen blootgesteld te worden aan foltering en een onmenselijke of vernederende behandeling aangebracht."

Waar de verzoekster in haar enig middel verscheidene malen verwijst naar haar eerdere uiteenzettingen en de eerder aangevoerde rapporten, dient tevens in acht te worden genomen dat de verzoekster bij de eerder uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel reeds het volgende had gesteld omtrent de schending van artikel 3 van het EVRM:

"Verzoekster voert aan dat zij het voorwerp uitmaakt van een nakende uitwijzing naar Soedan.

Verzoekster brengt het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Soedan, zij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat zij er gearresteerd en gedetineerd zal worden in schrijnende omstandigheden omwille van haar vlucht uit Soedan.

Conform de rechtspraak van het EHRM slaagt verzoekster erin het begin van bewijs te leveren dat zij, indien zij wordt overgedragen aan Soedan, zij zal onderworpen worden aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling.

In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoekster wordt overgedragen aan Soedan.

Verzoekster behoort immers, conform de beschikbare landeninformatie, de asielaanvraag dd. 09/11/2017 en de voorgelegde stukken in deze laatste procedure, tot de kwetsbare groep van terugkerende vrouwelijke asielzoekers in Soedan, waardoor het risico dat verzoekster, bij een verwijdering naar Soedan, zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling, enorm reëel is.

Algemene rapporten volstaan in eerste instantie om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover zij het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische en in casu endemische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoekster tot die kwetsbare groep behoort, zijnde terugkerende vrouwelijke asielzoekers die omwille van hun vlucht uit Soedan gearresteerd en gedetineerd worden in schrijnende omstandigheden en zelfs gefolterd en verkracht worden.

Verzoekster verwijst in casu naar de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat teruggekeerde asielzoekers in Soedan systematisch onderworpen worden aan foltering, onmenselijke, dan wel vernederende behandelingen wegens het vluchten uit Soedan. (onder meer: UK Home Office, Country Policy and Information note on Sudan: Rejected asylum seekers, augustus 2017) Dat verzoekster bovendien van het vrouwelijke geslacht is en “as a source of sin and wrongdoings, and continually in need of State discipline” gezien wordt. (SIHA, Paper Women and Citizenship in Sudan, September 2015)

Verzoekster wenst te benadrukken dat het voor Soedanese onderdanen noodzakelijk is een ‘exit visa’ aan te vragen alvorens zij het land op legale wijze kunnen verlaten. “DFAT understands that if a failed asylum seeker who did not obtain an Exit Visa prior to leaving Sudan was to be returned, they would likely be questioned by the NISS.” (UK Home Office, Country Policy and Information note on Sudan: Rejected asylum seekers, augustus 2017, title 5.2.2.) Hieruit blijkt derhalve dat iedere individu die gedwongen terugkeert naar Soedan, ter attentie komt van de Soedanese overheidsdiensten, zeker indien dit gebeurde middels een vals paspoort, zoals in casu, en zonder een ‘exit visa’. “Khartoum based journalist advised that a person without an exit visa would be accused of breaching current passport regulations, which under the Passports and Immigration Law op 1994 was punishable with a fine of up to six months in prison, or both”. (UK Home Office, Country Policy and Information note on Sudan: Rejected asylum seekers, augustus 2017, title 5.2.3)

“The report claims that the testimonies “show that Sudanese from across Sudan and from all sections of society may be at risk because they have spent time outside of Sudan: men and women; the rich and the poor; thos from the capital as well as those from Darfur and the Nuba Mountains; politicians as well as farmers.” (Asylum Research Consultancy (ARC), Situation in Khartoum and Omdurman, 9 september 2015)

"With regards to arrest of returnees in Sudan the same report notes that “Of those interviewed for the report, four were detained at Khartoum airport on arrival in Sudan and were then taken away to be questioned, three others were detained and questioned at Khartoum airport and one was questioned at Geneina Airport in Darfur sometime after arrival in Sudan. One interviewee was detained at a later time while in Sudan.” (Asylum Research Consultancy (ARC), Situation in Khartoum and Omdurman, 9 September 2015)

Het gegeven dat eens een Soedanees onderdaan in het vizier komt van de NISS, foltering en onmenselijke en vernederende behandeling een zeer reëel risico is, kan niet verwaarloost worden. Dit blijkt onder meer uit het rapport van Amnesty International:

“In the last two years Amnesty International has documented large numbers of cases of arbitrary arrest and detention, torture and other forms of ill-treatment, as well as enforced disappearances and deaths in detention at the hands of the NISS. (...)Torture and other forms of ill-treatment have been systematic. (...)This report illustrates the serious human rights violations that continue to be committed by the NISS

in Sudan, and the extensive powers as well as immunities NISS agents enjoy. It calls on the government of Sudan to amend its laws to guarantee the human rights of detainees and to repeal the 2010 National Security Act. This report calls on the government to reduce the powers of the NISS to information gathering, analysis and advice, to put an end to the continuing practice of human rights violations, to make sure that perpetrators are brought to justice, and to provide redress and reparations to victims and their families.” (Amnesty International, Agents of Fear: the National Security Service in Sudan, 2010)

Een bijkomend element dat verzoekster kwetsbaar maakt in geval van gedwongen terugkeer naar Soedan is haar geslacht. Dit eens te meer, samen gelezen met bovenstaande informatie. Het is immers zo dat de Soedanese autoriteiten bijzonder repressief optreedt ten aanzien van vrouwen en hun meest fundamentele rechten.

“Sudan’s current Islamic government, dominated by the National Islamist Front (NIF) later renamed the National Congress Party (NCP), came to power by military coup in 1989. The regime espoused a strict Islamic ideology with little tolerance for secular politics. It stifled all protests, banned unions and political parties, purged the civil service, beefed up the national security service, and quickly became known for its highly repressive tactics, including arbitrary detentions in secret, illegal, security-run prisons, known as “ghost houses,” and for torture.

The impact on women was harsh: thousands of women were arbitrarily dismissed from their jobs, and various laws on guardianship, personal status, and public morality, imposed new restrictions on women’s inheritance, movement, travel, what they wear and how they behave in public “ (Human Rights Watch, "Good Girls Don't Protest" - Repression and Abuse of Women Human Rights Defenders, Activists, and Protesters in Sudan, 23 March 2016, pg 14-15)

Voorts is foltering en onmenselijke behandeling voor vrouwen in detentie in Soedan: “Detainees and prisoners are at high-risk of torture and illtreatment by authorities, prison guards, police and military.” (SIHA, Women and Human Rights Conditions of Detainees and Prisoners in Sudan, pg.1)

“ · *Biased enforcement:* Women, particularly those from poor and marginalized communities, are disproportionately targeted for arrest under the Public Order Regime (POR) and Sudan Criminal Act.
· *Rampant sexual violence:* In detention centers and even in prison, sexual violence perpetrated by police, soldiers, and others in authority is rampant and is met with impunity.

· *Differential treatment:* Human rights violations are normalized within detention centers and prisons in Khartoum and severity of abuse appears to be rooted in racial, social, and economic status.” (SIHA, Women and Human Rights Conditions of Detainees and Prisoners in Sudan, pg.1)

Het is overduidelijk dat deze behandeling van vrouwen steeds onbestraft blijft: “Sexual violence ranging from threat of rape to actual rape by soldiers, security forces and prison wards, is endemic in Sudan’s detention facilities and demonstrates the clear gender bias of the Sudanese regime towards the rights of women. Sexual harassment and other forms of sexual assault have turned into a measure of the strategic crackdown on women, whereas generally perpetrated by security forces with impunity” (SIHA, Women and Human Rights Conditions of Detainees and Prisoners in Sudan, pg.3)

Dat straffeloosheid van seksuele mishandeling, foltering en onmenselijke behandeling eerder de regel dan de uitzondering is blijkt uit het volgende rapport eveneens: “Vaguely defined public morality crimes discriminate against women in Sudan, proscribing their manner of dress, limiting their movement and role in public life, and imposing humiliating corporal punishments of lashing and stoning, in violation of international norms. The cases described in this report also highlight the broader problem of entrenched impunity for human rights abuses women face, including sexual violence.” (Human Rights Watch, "Good Girls Don't Protest" - Repression and Abuse of Women Human Rights Defenders, Activists, and Protesters in Sudan, 23 March 2016, p.1)

Het als alleenstaande vrouw (in casu verblijft haar echtgenoot immers in Nederland), afgewezen asielzoeker, die op illegale wijze (zonder exit visa en met vals paspoort) gedwongen teruggestuurd worden naar Soedan brengt een risico op schending van art. 3 EVRM met zich mee. Bij terugkeer vinden er immers ongetwijfeld zeer strenge controles plaats, de afgewezen asielzoekers kunnen vastgehouden worden door de immigratiedienst en hierbij zelfs overgedragen worden aan NISS. Bij dit laatste is het dan niet ondenkbaar dat de NISS zelf de ondervraging leidt.

Het gegeven dat verzoekster tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoekster inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM."

De verweerder repliceert dienaangaande in de nota met opmerkingen als volgt:

"In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat zij tot een kwetsbare groep behoort, waarbij een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM zou bestaan in geval van terugkeer naar het land van herkomst, dient te worden benadrukt dat de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds definitief negatief was afgesloten.

Uit de beslissingen van zowel het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het asielrelaas van de verzoekende partij op gedegen wijze werd onderzocht, waarbij evenwel diende te worden besloten dat geen geloof kon worden gehecht aan de beweringen van de verzoekende partij.

Terwijl het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen inmiddels op 10.11.2017 eveneens reeds een negatieve beslissing heeft genomen nopens de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij.

Het is in dit kader opmerkelijk te noemen dat de verzoekende partij in het kader van haar asielaanvragen niet eerder aanvoerde dat zij behoort tot een kwetsbare groep van terugkerende vrouwelijke asielzoekers in Soedan, waarvoor het risico op een schending van artikel 3 EVRM enorm reëel zou zijn.

Door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen -de gespecialiseerde instantie in casu- werd vastgesteld dat dient te worden besloten dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van het non-refoulementbeginsel.

Verweerder merkt nog op dat het loutere feit dat uit algemene verslagen zou blijken dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Soedan het risico loopt te worden opgesloten, an sich niet volstaat om te besluiten tot een risico voor een schending van artikel 3 EVRM. Indien de verzoekende partij door haar illegale vertrek uit Soedan de nationale wetgeving heeft geschonden, blijkt niet dat de gebeurlijke vasthouding die hierop zou volgen willekeurig, dan wel onrechtmatig zou zijn;

Uit geen van de door de verzoekende partij bijgebrachte verslagen blijkt dat teruggekeerde asielzoekers inderdaad in het vizier komen van de NISS en vervolgens een reëel risico lopen op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling.

Terwijl -en zulks weze herhaald- de verzoekende partij deze elementen kennelijk niet van belang achtte in het kader van haar beide asielaanvragen, naar aanleiding waarvan -behoudens vergissing- niet werd aangevoerd dat zij als vrouwelijke terugkerende asielzoeker vreest het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke behandelingen.

Geen van de door de verzoekende partij aangehaalde verslagen dateert nochtans van na de door haar ingediende asielaanvragen.

Verweerder benadrukt dat, indien de verzoekende partij meent dat zij een ernstig risico loopt op schade in het land van herkomst, dan wel op een schending van het non-refoulementbeginsel, dat redelijkerwijs moet worden verwacht dat alle door haar gevreesde elementen ter beoordeling worden voorgelegd aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Gelet op het feit dat het door de gespecialiseerde asielinstanties uitgevoerde onderzoek dient te worden aangenomen als een beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 EVRM ingeval van terugkeer naar het land van herkomst, kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing opnieuw de situatie in het land van herkomst dient te onderzoeken in het licht van artikel 3 EVRM.

Zie ook het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 04.03.2014 (nr. 120.116):

“De adjunct-Commissaris heeft in casu vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die vereisten dat zijn asielaanvraag aan een nieuw onderzoek ten gronde zou worden onderworpen. Zij is daarnaast nagegaan wat de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak is, aangezien verzoeker vandaar afkomstig is, wat door verzoeker in zijn verzoekschrift ook niet betwist wordt. De adjunct-commissaris oordeelde op basis van de in punt 1.3. bedoelde beslissing vermelde bronnen dat er actueel voor burgers uit Zuid-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De door de adjunct-commissaris gedane beoordeling dient beschouwd te worden als een toetsing aan de in artikel 3 EVRM bepaalde norm. Gelet op deze inschatting van de daartoe gespecialiseerde instantie kan verzoeker niet voorhouden dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM en een aanvullen onderzoek zou dienen verricht te hebben omtrent de situatie voor verzoeker bij terugkeer naar Zuid-Irak.”

Verweerder besluit dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar aanleiding van de beide asielaanvragen van de verzoekende partij heeft geoordeeld dat een terugkeerbesluit naar het land van herkomst geen schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

(...)

De verzoekende partij voert aan dat zij deel uitmaakt van een kwetsbare en zwakke groep, zijnde terugkerende vrouwelijke asielzoekers, die in Soedan redelijkerwijze het risico lopen het voorwerp uit te maken van foltering of een vernederende of onmenselijke behandeling, strijdig met artikel 3 EVRM. De verzoekende partij herhaalt dat een verwijzing naar algemene rapporten in dit kader in eerste instantie moet kunnen volstaan.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit

van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij slaagt er in casu niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij de op heden aangevoerde elementen zelf niet aanwendde in het kader van één van haar twee asielaanvragen.

Terwijl anderzijds moet worden vastgesteld dat door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar aanleiding van de beide asielaanvragen vaststelde dat er in het dossier van de verzoekende partij geen elementen voorhanden zijn, waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van het non-refoulementbeginsel.

Terwijl door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tevens werd vastgesteld dat in het dossier van de verzoekende partij geen concrete elementen aanwezig zijn dewelke wijzen op een risico op ernstige schade ingeval van een terugkeer naar het land van herkomst.

Verweerder acht het veelzeggend dat de verzoekende partij de op heden opgeworpen beweringen niet eerder aan de beoordeling van de gespecialiseerde asielinstanties heeft voorgelegd, niettegenstaande zij daartoe uiteraard ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad, gelet op het feit dat alle op heden aangehaalde bronnen dateren van (ruim) voor de weigeringsbeslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen én de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 EVRM. zou geschonden zijn.

Verweerder merkt nog op dat het loutere feit dat de verzoekende partij het risico loopt om in Soedan te worden opgesloten, gelet op het overtreden van de Soedanese wetgeving, op zich niet volstaat om te besluiten dat zij het slachtoffer dreigt te worden van willekeurige opsluiting, dan wel van foltering of onmenselijke behandelingen.

Het weze nogmaals herhaalt dat de verzoekende partij bovendien op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat zij "automatisch in het vizier van NISS" zou komen in geval van een terugkeer naar het land van herkomst. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat het "niet ondenkbaar is dat zij slachtoffer zal worden van een gedwongen verdwijning";

Voor zoveel als nodig benadrukt verweerder nog dat de in casu de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante is van het feit dat de verzoekende partij op 09.11.2017 een tweede asielaanvraag indiende vanuit een aan de grens gelegen plaats. Bijgevolg vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet anders dan te besluiten tot een binnenkomstweigering met teruggedrijving-asielzoeker.

Artikel I 72, §1, tweede lid van het KB van 08.10.1981 luidt als volgt:

"De met de grenscontrole belaste overheden geven aan de vreemdeling die zich aan de grens aanmeldt zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten en die (een asielaanvraag indient) een document overeenkomstig het model van bijlage 25 of, indien het een volgende asielaanvraag in de zin van artikel 51/8 van de wet betreft, een document overeenkomstig het model van bijlage 25quinquies Overeenkomstig artikel 52/3, § 2, van de wet, ontvangt deze vreemdeling eveneens een beslissing tot teruggedrijving overeenkomstig het model van bijlage 11ter."

Terwijl artikel 52/3, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"§ 2. In de in artikel 74/6, § 1bis, bedoelde gevallen moet de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. In het in artikel 50ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven.

Deze beslissingen worden betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden."

Verweerder laat gelden dat uit de voormelde bepalingen afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging gehouden was om bij het indienen van de verzoekende partij haar tweede asielaanvraag onmiddellijk te beslissen dat de verzoekende partij niet wordt toegelaten tot het grondgebied en dat zij wordt teruggedreven.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van Staatssecretaris is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van het feit dat de verzoekende partij bij de met grenscontrole belaste autoriteiten een tweede asielaanvraag heeft ingediend, zonder dat zij in het bezit is van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, noch van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken, noch van toereikende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugkeer naar het land van herkomst of doorreis.

Voor zoveel als nodig merkt verweerder op dat artikel 3 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...) 2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;"

De vermelding van artikel 72, §1, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit samen met de feitelijke motivering dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig reisdocument met geldig visum, volstaan aldus teneinde de bestreden beslissing afdoende in feite en in rechte te ondersteunen.

In zoverre de verzoekende partij kritiek levert op het feit dat in onderhavig dossier reeds een datum voor repatriëring was vastgelegd, nog tijdens het onderzoek van de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij, merkt verweerder op dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen reeds op 10.11.2017 per drager aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd bezorgd, waarna slechts een vlucht voor de verzoekende partij werd vastgelegd.

De verzoekende partij kan op basis van de stukken van het dossier niet dienstig voorhouden dat zij gedwongen zou worden teruggedreven door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, zonder zelfs de beslissing naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag af te wachten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij reeds negatief was afgesloten, alvorens de gedwongen terugdrijving zou worden uitgevoerd.

Terwijl dienstig kan worden benadrukt dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift zelf uitdrukkelijk erkent dat de nationale autoriteiten (in casu de asielinstanties) zo rigoreus mogelijk moeten zijn om de klachten in het kader van artikel 3 EVRM te controleren. Nergens blijkt evenwel dat de verzoekende partij in het kader van de door haar voorgehouden schending van artikel 3 EVRM gewag heeft gemaakt van enigerlei vrees om als vrouwelijke terugkerende asielzoekers het slachtoffer te worden van onmenselijke of vernederende behandelingen.

Er werd wel degelijk een deugdelijk en diepgaand onderzoek gevoerd op basis van de door de verzoekende partij geformuleerde vrees. Op basis van dit onderzoek werd besloten dat er zich geen risico stelt op een schending van het non-refoulementbeginsel.

Het enig middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig."

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval

van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van de verklaringen van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet deze partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepaste tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu voert de verzoekster aan dat zij behoort tot de kwetsbare groep van terugkerende vrouwelijke asielzoekers uit Soedan en zet zij uiteen dat zij bij haar verwijdering naar dit land een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Zij wijst erop dat zij Soedan heeft verlaten zonder exit visum en met een vals paspoort en stelt dat zij bijgevolg behoort tot de groep van terugkerende asielzoekers die in Soedan op systematische wijze wordt onderworpen aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling (risico op ondervraging door NISS, op arrestatie en detentie in onmenselijke omstandigheden) waarbij haar geslacht een extra verzwarende factor vervult in het risico dat zij loopt (risico op geweld, verkrachting en foltering door de NISS, in gevangenis of detentiecentrum en algemene repressie ten aanzien van vrouwen). De verzoekster verwijst in dit kader onder meer naar het rapport UK Home Office, “Country Policy and Information on Sudan: Rejected asylum seekers” van augustus 2017 en stelt dat hieruit blijkt dat teruggekeerde asielzoekers in Soedan systematisch worden onderworpen aan foltering, onmenselijke en vernederende behandelingen wegens het vluchten uit Soedan. De verzoekster benadrukt voorts, tevens in verwijzing naar voormeld rapport, dat Soedanese onderdanen een “Exit Visa” dienen aan te vragen alvorens zij het land op legale wijze kunnen verlaten en geeft aan dat het overeenkomstig de Soedanese Passports and immigration Law van 1994 strafbaar is met een boete, een gevangenisstraf tot

6 maanden of beiden, om Soedan te verlaten zonder in het bezit te zijn van een dergelijk exit visum. De verzoekster verwijst tevens naar voormeld rapport waar gesteld wordt dat *“DFAT understands that if a failed asylum seeker who did not obtain an Exit Visa prior to leaving Sudan was to be returned, they would likely be questioned by the NISS”* [vrije vertaling: DFAT heeft begrepen dat wanneer een afgewezen asielzoeker, die Soedan heeft verlaten zonder exit visum, wordt teruggestuurd, deze waarschijnlijk zal worden ondervraagd door de NISS]. Verder verwijst de verzoekster naar het rapport Asylum Research Consultancy (ARC), Situation in Khartoum and Omdurman van 9 september 2015 waarin tevens dergelijke risico's worden gemeld voor terugkerende Soedanezen van alle lagen van de maatschappij en waarbij concreet melding wordt gemaakt van een aantal gevallen waarin Soedanezen bij hun terugkeer werden ondervraagd (al dan niet op de luchthaven) en sommigen werden gevangen genomen. De verzoekster geeft aan dat ook uit een rapport van Amnesty International *“Agents of Fear: the National Security Service in Soedan”* uit 2010 blijkt dat er een reëel risico is dat Soedanezen die in het vizier komen van de NISS onderworpen worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling. Het is volgens haar een bijkomend en verontrustend element dat zij van het vrouwelijk geslacht is. In dit kader verwijst de verzoekster naar verschillende rapporten (Human Rights Watch *“Good Girls Don't Protest”* Repression and Abuse of Women Human Rights Defenders, Activists, and Protesters in Sudan, 23 March 2016; SIHA, Women and Human Rights Conditions of Detainees and Prisoners in Sudan; United States Department of State, 2016 Country Reports on Human Rights Practices – Sudan, 3 March 2017) waaruit onder meer gewag wordt gemaakt van een zeer hoog risico dat vrouwen in gevangenissen of in detentie centra worden verkracht en gefolterd terwijl deze misbruiken niet worden bestraft. De verzoekster meent dat zij met deze informatie een begin van bewijs heeft bijgebracht dat er een risico bestaat dat zij zal worden onderworpen aan foltering en een vernederende en/of onmenselijke behandeling in Soedan en concludeert dat het procedurele luik van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming werd geschonden nu de verweerder dienaangaande geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd terwijl deze er wel van op de hoogte was dat zij Soedan had verlaten met een vals paspoort.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de voorliggende gegevens blijkt dat noch de commissaris-generaal noch de verweerder op enig ogenblik verzoeksters Soedanese nationaliteit hebben betwist. In de nota met opmerkingen wordt als dusdanig ook niet betwist dat de verzoekster haar land van herkomst, Soedan, heeft verlaten zonder voorafgaandelijk in het bezit te zijn gesteld van een exit visum terwijl het evenmin ter betwisting staat dat op deze feiten volgens Soedanese wet strafbaar zijn gesteld met onder meer een gevangenisstraf tot 6 maanden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat de verzoekster aan de grens werd staande gehouden omdat zij reisde met een paspoort van de overleden eerste echtgenote van haar Nederlandse man. De verweerder stelt zich in zijn nota evenwel op het standpunt dat het loutere feit dat uit algemene verslagen zou blijken dat de verzoekster bij haar terugkeer het risico loopt te worden vastgehouden, op zich niet volstaat om te besluiten tot een risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling en de dat, indien de verzoekster door haar illegale vertrek uit Soedan de nationale wetgeving heeft geschonden, niet blijkt dat deze gebeurlijke vasthouding willekeurig dan wel onrechtmatig zou zijn en dat het risico om opgesloten te worden op deze gronden nog niet volstaat om te besluiten dat zij het slachtoffer dreigt te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen. De verweerder meent tevens dat van de verzoekster kon worden verwacht dat zij het thans voorgehouden risico en de door haar gevreesde elementen ter beoordeling zou hebben voorgelegd aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en stelt dat het *“veelzeggend”* is dat zij geen van haar twee asielaanvragen heeft aangevoerd dat zij als vrouwelijke terugkerende asielzoeker vreest het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke behandelingen. De verweerder verwijst naar de asielbeslissingen die werden getroffen inzake de opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming die de verzoekster heeft ingediend en geeft aan dat de commissaris-generaal in de beide beslissingen heeft geoordeeld dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel een schending zou uitmaken van het non-refoulementsbeginnsel en dat de Raad eveneens oordeelde dat in het dossier geen concrete elementen aanwezig zijn die wijzen op een risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Soedan.

De Raad wijst er evenwel op dat het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is en dat het geen enkele uitzondering toelaat (vaste rechtspraak o.m. EHRM 11 oktober 2012, Auad t. Bulgarije, nr. 46390/10, § 96; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi t. Italië, §127; EHRM 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk §§'n 79 en 80; EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering t. V.K., § 88). Op de bevoegde nationale autoriteiten rust de verplichting om de betrokken vreemdeling te beschermen tegen een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Dit wordt voornamelijk ingevuld door het installeren van gepaste procedures die

toelaten de risico's te onderzoeken die de vreemdeling zou lopen indien hij wordt verwijderd naar het land van bestemming (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 185; EHRM 23 maart 2016, F.G. t. Zweden, § 117; EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 104; EHRM 13 december 2012, El-Masri t. Macedonië, § 182). Indien de betrokken vreemdeling elementen aanbrengt betreffende een reëel gevaar om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dan is het aan de nationale overheid om elke twijfel hieromtrent weg te nemen en om zowel de algemene situatie in een land als de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokken vreemdeling te onderwerpen aan een nauwgezet onderzoek (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 187; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99).

De door het EVRM geboden bescherming van de mensenrechten heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83). Bovendien primeert artikel 3 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is dan ook de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen om een vreemdeling naar zijn land van herkomst terug te drijven, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren betreffende het risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling en dit op grond van de omstandigheden waarvan deze overheid kennis heeft of zou moeten hebben (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Ook de verweerder erkent in de nota dat het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM geboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing en dat het zijn taak is om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Hoewel de verweerder op goede gronden vaststelt dat de verzoekster het thans naar voor gebrachte risico, gelinkt aan het behoren tot een kwetsbare groep van vrouwelijk asielzoekers die na een illegaal vertrek teruggestuurd worden naar Soedan, niet naar voor heeft gebracht bij haar opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming, merkt de Raad samen met de verzoekster op dat de verweerder bij de tenuitvoerlegging van de beslissing om haar naar Soedan terug te drijven er hoe dan ook toe gehouden is de grondrechten te respecteren die door het EVRM worden beschermd. Zoals de verweerder ook erkent in de nota met opmerkingen, en zoals *supra* reeds werd aangegeven, oordeelt het EHRM dat een verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die strijden met artikel 3 van het EVRM en dat in deze omstandigheden artikel 3 van het EVRM de verplichting inhoudt om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Het gegeven dat de verzoekster de thans voorgelegde risico's niet heeft naar voor gebracht in het kader van haar asielaanvragen, stelt de verweerder dan ook niet vrij van de verplichting die het EVRM hem oplegt om in het kader van de daadwerkelijke uitwijzing naar het land van herkomst, te meer waar *in casu* reeds een gedwongen tenuitvoerlegging van de teruggedrijving werd gepland amper twee dagen na het treffen van de thans bestreden beslissing en amper één dag na de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de tweede asielaanvraag, aan de hand van de omstandigheden die hem op dat moment kenbaar zijn of hadden moeten zijn, op rigoureuze wijze te onderzoeken of bij deze uitwijzing geen reële risico's bestaan op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Hiertoe diende de verweerder minstens in het kader van de voorliggende betwisting iedere twijfel weg te nemen in verband met de thans door de verzoekster naar voor gebrachte risico's. De verweerder is hieraan in onderhavig geval op het eerste gezicht niet tegemoet gekomen.

De Raad stelt dienaangaande vast dat in de asielbeslissingen die ten aanzien van de verzoekster werden genomen een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd inzake het door de verzoekster voorgehouden relaas dat zij werd gevisieerd omwille van haar politieke activisme tegen het heersende regime. Deze vrees werd ongeloofwaardig bevonden en er werd geoordeeld dat de verzoekster bij haar asielaanvragen, waarin de thans naar voor gebrachte risico's niet werden voorgelegd, niet concreet heeft aangetoond dat er in haar hoofde een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet voorhanden is. Van belang is evenwel dat in het kader van de verzoeken om internationale bescherming op het eerste gezicht nooit enig (begin van) concreet onderzoek werd gevoerd, los van de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas en haar voorgehouden profiel van politiek activiste, omtrent het risico dat de verzoekster mogelijks zou lopen om wegens haar illegaal vertrek te worden gevangen genomen en dienvolgens te worden onderworpen aan verkrachtingen en

andere vormen van foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen. Het gegeven dat het gebrek aan onderzoek ter zake in de asielprocedure te wijten is aan het feit dat de verzoekster dit risico ook nooit in deze procedure heeft kenbaar gemaakt, volstaat zoals *supra* gesteld echter niet om de effectieve terugkeer te laten doorgaan vooraleer ook inzake deze elementen een rigoureuus onderzoek wordt gevoerd en iedere twijfel wordt weggenomen dat de terugkeer de verzoekster dreigt bloot te stellen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De verweerder kan er zich in deze stand van het geding, dan ook niet mee vergenoegen om in het kader van het thans voor het eerst naar voor gebrachte risico te verwijzen naar de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal en het arrest van de Raad inzake de doorlopen asielprocedures.

De verweerder kan evenmin dienstig verwijzen naar het arrest nr. 120.116 van 4 maart 2014. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat deze rechtspraak geen precedentwerking kent en bovendien zijn de feiten niet vergelijkbaar met de onderhavige zaak. Immers werden in de eerst genoemde zaak louter elementen aangehaald omtrent de algemene veiligheidssituatie in Irak, werd er reeds in het kader van de asielprocedure een concreet, recent en meer specifiek onderzoek verricht naar de veiligheidssituatie in de specifieke regio van afkomst terwijl de verzoeker algemene informatie voorlegde omtrent een andere regio in Irak en waarmee hij dus aan dit concrete onderzoek geen afbreuk kon doen. *In casu* wordt echter naar voor gebracht dat de verzoekster behoort tot een kwetsbare groep van teruggekeerde, vrouwelijke, asielzoekers die bij een al dan niet gedwongen terugkeer detentie en slechte behandelingen riskeren nadat zij illegaal het land hebben verlaten en werd omtrent deze problematiek nooit enig concreet onderzoek gevoerd.

Aangezien de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet en des te meer nu het gaat om een absolute bescherming, kan ook het argument dat de vreemdelingenwetgeving ertoe verplicht om bij een volgende asielaanvraag aan de grens een bijlage 11ter af te leveren, niet overtuigen.

In casu heeft de verzoekster gezaghebbende en recente rapporten naar voor gebracht, zij werden opgesteld door internationale organisaties en hebben betrekking enerzijds op de specifieke situatie van teruggekeerde asielzoekers die op illegale wijze Soedan zijn uitgereisd en dus mogelijks kunnen worden vastgehouden bij hun terugkeer en anderzijds op de slechte behandelingen waarvan specifiek vrouwelijke gedetineerden in Soedan het slachtoffer kunnen zijn. Na een *prima facie* onderzoek van het voorliggende middel, meent de Raad dat de door de verzoekster voorgelegde elementen op het eerste gezicht voldoende indicaties bevatten van een mogelijk risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. De in het middel vermelde rapporten worden door de verweerder in zijn nota met opmerkingen echter niet inhoudelijk onderzocht of beoordeeld in het licht van de bescherming die overeenkomstig artikel 3 van het EVRM dient te worden geboden. Aangezien de verweerder voorts niet betwist dat de verzoekster illegaal uit Soedan is vertrokken en hij evenmin betwist dat zij omwille van dit illegale vertrek gebeurlijk het risico loopt om te worden opgesloten en te worden onderworpen aan detentie of een gevangenisstraf tot 6 maanden, en bij gebrek aan enig concreet onderzoek inzake de door de verzoekster met gezaghebbende bronnen gestaafde behandelingen die zij als vrouwelijke afgewezen asielzoekster riskeert te ondergaan bij een gebeurlijke vasthouding of detentie in haar land van herkomst, dient te worden vastgesteld dat de verweerder op het eerste gezicht in deze stand van het geding nagelaten heeft om elke gereede twijfel weg te nemen omtrent een risico op schending van artikel 3 van het EVRM in geval van uitwijzing van de verzoekster naar Soedan.

Daar in de aangegeven mate op het eerste gezicht nog onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, lijkt de verzoekster bijgevolg in deze fase van het geding een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben.

Het enige middel, ontleend aan de schending van artikel 3 van het EVRM, lijkt in deze stand van het geding dan ook ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Te dezen is dit het geval, gelet op de ernstige grief op basis van artikel 3 van het EVRM.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Er is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden voor de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 november 2017 houdende de binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien november tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

C. DE GROOTE